

termeni călduroși, printr-o scrisoare, care a fost citită în ședința Academiei Române din 6 iulie 1923 și pe care ne permitem s-o reproducem integral:

« Monsieur le Secrétaire,

Je viens de recevoir la lettre par laquelle vous m'annoncez la distinction dont l'Académie Roumaine m'a honoré.

Je n'ignore pas que cette haute distinction ne s'adresse pas seulement à moi; vous avez voulu honorer un Français, ami traditionnel de votre pays et en même temps le représentant de toute une école linguistique, qui compte de nombreux membres. Permettez-moi d'en rapporter en grande partie l'honneur sur mon pays et sur mes amis et collaborateurs.

Mais je suis très touché de ce que vous m'avez désigné pour porter cet honneur et je vous prie d'en exprimer ma reconnaissance à l'Académie.

Cet honneur m'impose d'ailleurs des devoirs auxquels je ne manquerai pas.

J'ai eu le plaisir d'avoir des élèves venant de votre noble pays, et j'ai été heureux de pouvoir les conseiller¹. Je me ferai toujours un plaisir de travailler à resserrer les liens intellectuels entre ces deux pays.

Je vous prie, Monsieur le Secrétaire, d'agréer l'assurance de mon fidèle dévouement².

Peste trei ani, în 1926, A. Meillet era invitat în țara noastră pentru a participa la Congresul filologilor români, ținut la Cluj, în luna aprilie, cu care prilej a vizitat, împreună cu alți lingviști, Muzeul limbii române, condus de S. Pușcariu³. În ziua de 3 mai se afla la București, venind „să viziteze Academia și să mulțumească pentru alegerea sa de membru onorar”⁴, fără a putea să participe însă la vreuna din ședințele acesteia, întrucât era invitat la Iași.

Însemnătatea lui A. Meillet pentru dezvoltarea lingvisticii indo-europene și teoretice a fost recunoscută unanim încă din timpul vieții. Cei 30 de ani care au trecut de la moartea lui au confirmat soliditatea cercetărilor sale, justetea multora din teoriile pe care le-a susținut și pe care le-a ilustrat cu un bogat material. Deși a fost numit de unii cercetători „cel mai mare dintre eclectici”⁵, în realitate, această apreciere se referă mai degrabă la faptul că a îmbrățișat și a sprijinit cu căldură noile metode lingvistice ale sec. al XX-lea, fără însă a neglija cîștigurile trecutului, în special, ale metodei comparative-istorice, pe care a perfecționat-o necontenit, încercînd în același timp să țină seama de aportul celorlalte științe în înțelegerea limbii, considerată ca fenomen social, evoluind în strînsă dependență de societate⁶. Aceasta îi asigură marelui lingvist francez unul din locurile de frunte în lingvistica secolului al XX-lea.

¹ Dintre lingviștii români i-au ascultat lecțiile O. Densusianu, I. Popovici, Emil Petrovici și alții. În special i-au fost apropiați Al. Rosetti și Al. Graur, care i-au păstrat o caldă afecțiune și i-au închinat articole pline de recunoștință.

² Academia Română, « Anale », t. XLIV. Ședințele din 1923–1924, p. 7.

³ Vezi *Raport anual*, « Dacoromania », IV, 1924–1926, Partea II, p. 1551.

⁴ Academia Română, « Anale », t. XLVI. Ședințele din 1925–1926, p. 60 (Informarea lui I. Bianu în ședința din 7 mai 1926).

⁵ N. Maccarrone, în « Revue de linguistique romane », VI, 1930, p. 6; vezi acad. Iorgu Iordan, *Linguistica romanica*, p. 305.

⁶ Cf. Al. Graur – L. Wald, *Scurtă istorie a lingvisticii*, p. 101–103, 116; V. A. Zvegincev, *История языкознания XIX–XX веков в очерках и извлечениях*, I, Moscova, 1964, p. 412–413 (La p. 416–439 se dau extrase din *Introduction*).